

РЕШЕНИЕ

№ 14898

гр. София, 30.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **3434** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. М., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 2351 от 10.03.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Обжалваният административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Счита, че административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си са свързани с наличието на заплахата за неговия живот и сигурност. Решаващият орган неправилно е приел, че спрямо него не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Изводите направени от същия относно личното му положение намира за неправилни, необосновани и противоречащи на изложената от оспорващия бежанска история.

Твърди се, че административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените от оспорващия факти обуславящи основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Евентуалното му завръщане в А. ще доведе до реална заплахата за живота и сигурността му. Ето защо счита, че спрямо него са налице обстоятелствата визирани в чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Позовава се на т.20 от Насоките на ВКБООН относно ситуацията в А. се съдържа предупреждение за невръщане: Тъй като ситуацията в А. е нестабилна и може да остане несигурна за известно време, в съчетание с мащабна хуманитарна извънредна ситуация в страната, ВКБООН продължава да призовава държавите да преустановят принудителното връщане на граждани и бивши обичайно пребиваващи тази държава, включително тези, на които молбите им за убежище са отхвърлени.

В жалбата се сочи още, че мотивираното произнасяне относно ситуацията в страната на произход е от съществено значение за спазване на принципа /non refoulement/ забрана за връщане на бежанците - забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот, който принцип е уреден в чл.33 от конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и реципиран в българското законодателство в нормата на чл.4 ал.3 ЗУБ.

В съдебно заседание, оспорващия не се явява, представлява се от служебно назначен процесуален представител Н. А. Г., който моли да бъде уважена жалбата.

Ответната страна чрез А. Г. – началник отдел „Качество на производството“ в ДАБ, лице с юридическо образование, счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение, а решението намира за законосъобразно. Счита, че решението е правилно и законосъобразно. Акцентува, че причината да напусне оспорващия страната си по произход е именно безработица и желание да отиде в А..

СГП, чрез прокурор М. намира жалбата за неоснователна. Счита, че с постановеното съдебно решение следва да бъде оставено в сила решението на Председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба за международна закрила с вх. №– ВР – 13- 785/21.06. 2024 г. на РПЦ [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, подадена от А. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в пров. Б., А., гражданин на А., етническа принадлежност – таджик, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – женен, с лични данни установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език. Интервюто е проведено в присъствието на преводач от и на езика дари. Видно от протокола за проведено интервю с рег. № УП-16232/ 27.06.2024г. чуждият гражданин разказва, че напуснал А., нелегално година и половина преди проведеното интервю, минал транзит през П., заминал за И., където останал 10 дни и след това тръгнал за Турция по незаконен начин, където останал около 1 година и половина, впоследствие тръгнал към България. Молителят споделя, че пристигнал, не по законоустановения ред в Република България около 20 дни преди горесцитираното интервю и на път за сръбската граница, бил арестуван от полицията, което го принудило да подаде молба за закрила, но крайната цел на пътуването му била А..

А. М. мотивира молбата си за международна закрила с факта, че в А. имал семейна вражда заради земи. Според думите му имал врагове и семейни проблеми заради наследствени земи. Заявява, че безработицата била причина да напусне страната си, като лично той е нямал проблеми с никого в родината си, не споделя да е заплашван, насилван, отвлечан или преследван.

За установено се приема, че чужденецът е гражданин на А., етническата му принадлежност е пашун. В потвърждение на неговия произход е и факта, че проведеното с него интервю е на

разбираем за него език - дари. За достоверно се приема твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран. Няма данни от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2406210022. Видно от подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ лицето е декларирало, че неговите имена са А. М., [дата на раждане]

Адм. орган е посочил, че на 05.07.2024 г. е изготвена докладна записка с Вх. № ВР-418, видно от която А. М. преди края на административното производство за предоставяне на международна закрила, напуска самоволно общежитието на отдел ПМЗ - Военна рампа, където е бил настанен. Същият е върнат съгласно Регламент (ЕС) №604/2013. С молба рег.№ УП 16232/07.11.24 г. е настанен в РПЦ, [населено място], отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“.

Направен е извод, че чужденецът използва молбата си за предоставяне на международна закрила с цел да осуети изпълнението на наложените му принудителни административни мерки от органите на МВР, както и че е напълно незаинтересован молбата му за международна закрила да бъде разгледана- от компетентните органи в Република България.

Приложена и обсъдена е справка с вх. № МД -02 – 87/06.02. 2024 г. относно актуалната обществено – политическа обстановка в А., на която се е позовавал в решението си адм. орган. Направен е извод, че обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е налице и реална опасност станала повод за напускане на страната, с опасност от тежки посегателства. Направен е извод, че дори и да е налице ситуация на несигурност в А. тя не е достигнала до степен на безогледно насилие.

Получено е становище от ДАНС с рег. № УП-16232 от 20.01.2025г.,че не възразява да бъде предоставена закрила на А. М. [дата на раждане] , гражданин на А., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Изготвено е становище с рег. № УП – 16 232/27.02. 2025 г. на ст.експерт в отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“.

Направен е извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в А. е прието, че в страната няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Същевременно не са налице и други причини от хуманитарен характер за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното, по молбата на А. М., [дата на раждане] , гражданин на А., е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка от 07.03.2025г. за

общото положение в А., нивото на сигурност, отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство.

От правна страна, жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентиранията правила в ЗУБ – приета е молба за международна закрила от А. М., _____гражданин на А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю е участвал преводач от езика дари, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че обжалвания административен акт е мотивиран, постановен е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъдена е актуалната обстановка в А. и е формиран извод, че в контекста на личната бежанска история няма основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Така постановеното решение е съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай, че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най- вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал А. преди около година и половина, минал през П., заминал за И., в Турция е бил година и половина, след което пристигнал не по законоустановения ред в България, в близост до С. бил арестуван от полицията, докато пътувал посока С., след това искал да отиде в А.. Като причина за напускане на страната по произход сочи, безработица, проблеми заради наследствени земи, който определя като семеен проблем. В страната си по произход не е арестуван, не членува в политически партии, не е имал проблеми заради религия-мюсюлманин сунит и етническа принадлежност-пашун.

Самата принадлежност към етническата група, без данни за лично засягане на кандидата на етническа основа, не е основание за получаване на бежански статут.

Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат икономически характер. Няма данни за никакъв страх от преследване, не е заплашван и преследван, не е съден или осъждан. Намерението му не е било да подава молба за закрила в България, а да се установи в А..

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак, релевантен за статута на бежанец. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или

съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

Следователно, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. "Мигрант", съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г.относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл. 15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А., поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Ситуацията в А. изключва приложението на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ и възможността за получаване на хуманитарен статут само въз основа на общата ситуация на несигурност и насилие в страната по произход. В А. няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито страната е в международен въоръжен конфликт, които да застрашават сигурността на цивилните лица. Въз основа на актуалната справка за А. се прави извод, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Следва да се посочи, че справките за актуалното положение в А. на дирекция "Международна дейност" към ДАБ при МС са изготвени, като са посочени източниците на информация.

Не на последно място следва да се посочи, че оспорващия е запознат с Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила;

относно последваща молба за международна закрила. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел и административният орган.

Предвид социалната и икономическа обстановка в А., връщането на жалбоподателя в страната по произход не нарушава човешките му права, нито забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Правителството полага усилия за управление на икономиката на страната.

Изложеното по - горе налага извода за законосъобразно постановен от административния орган отказ за международна закрила предвид липсата на хипотезите по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Проведеното интервюто с оспорващия в ДАБ е оформено в нарочен протокол и е подписан от длъжностно лице, интервюиран и преводач, като текстът е преведен на разбираем език за чужденеца – дари. Видно от декларация рег. № УП-16232 от 21.06.2024г. пащу/дари е посочен като разбираем език, в присъствие на преводач. И изрично в протокола УП 16232 от 27.06.2024г. от проведеното интервю е записано, че не са съществували комуникативни пречки. В заключение, съставения протокол, в който е обективизирано интервюто е подписано без възражение от чужденеца, от интервюиращ орган, от преводача - за точността и верността на превода. Справките за актуалната обществено-политическа обстановка в А., представени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ са също официални свидетелстващи документи за отразените в тях обстоятелства, съставени по установен ред и форма и се ползват с материална доказателствена сила за установените в тях обстоятелства.

Съдът не констатира съществени нарушения на адм.производствените правила при провеждане на интервюто, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващия.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. По никакъв начин не са оборени мотивите на адм. орган, както и оспорващия не представи доказателства за твърденията в жалбата си.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. - град, I-во отделение, 4 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. М., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 2351 от 10.03.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ

